

[Kai Moltke.]

digheden af i folketingets udvalg for boligområdet at skaffe kontinuitet og tid til grundig gennemgang. Det har man nemlig hidtil manglet. For det andet må jeg på dette punkt takke den højtærede boligminister for, at vi endelig får det, som længe skulle have været til stede, nemlig et stående udvalg til behandling af bolig-sager. Det er et fremskridt.

Når dette er sagt, må det tilføjes, at det desværre er sene fremskridt, alt det, som man her erkender er rigtigt og nødvendigt. Behandlingen af lejeloven har jo formet sig helt anderledes. Vi gik i gang med at behandle lejelovsforslaget efter første behandling den 9. marts med besked om, at loven skulle forlænges inden den 31. marts. Vi havde endog tekniske uheld, kan vi sige; udvalget havde ikke engang den fornødne arbejdsro, fordi forhandlingerne blev afbrudt adskillige dage, så vi knap nok nåede igennem forslagene, fordi andre, af tinget ikke udpegede myndigheder tog sagerne i deres hånd og stillede boligudvalget udenfor. Nu er jeg ganske vist ikke uden erfaringer på dette felt. Boligen har jo altid været offer for sådanne konstellationer, som man har haft ved omsorglig, helhedsløsning og nu sidst ved det store forlig her. Jeg erindrer, at da vi i sin tid skulle vedtage lovbestemmelsen om udvidelsen af antallet af kommuner, hvor huslejestop o. s. v. skulle afskaffes, handlede man så nonchalant, at man henviste forslaget til omsudvalget i stedet for til boligudvalget med det resultat, at man blot ændrede en dato. Der stod i den gamle lov fra 1958, at man regnede med kommunernes indbyggertal i 1955, og det blev såmænd stående, for hvem havde i omsudvalget tid til at beskæftige sig med blot at føre datoer og årstal à jour?

Derfor vil jeg gerne, idet jeg i øvrigt henviser til de temmelig tydelige og temmelig skarpe bemærkninger i min mindretalsudtalelse i betænkningen, én gang for alle sige: hvis der skal blive blot nogen mening i det kommende udvalgs arbejde, vil jeg have mig frabedt indblanding fra instanser ikke udpeget af det høje ting, som yderligere har bortødet den alt for ringe arbejdsfrist, vi havde i forvejen. Men

om dette kan jeg henvise til den udtalelse, jeg har afgivet til betænkningen.

Dernæst kan jeg ikke tilslutte mig den almindelige glæde over det firkantede forlig og endnu mindre de ændringer af lovfor-slaget, som er foretaget ved det firkantede forlig. Jeg forstår på socialdemokratiets ærede ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, at han var særdeles tilfreds med udvalgets resultat. Nu kan stemninger jo svinge og standpunkter skifte under udviklingens lov, men jeg vil dog minde om, at den retningslinje, som blev givet af den socialdemokratiske ordfører her i tinget ikke længere tilbage end den 9. marts, var — citatet findes i tidenden sp. 3303 —:

„Det må efter min og socialdemokratiets formening forekomme meget betænkeligt at ændre de aftaler, der er truffet parterne imellem.“

— altså mellem grundejerne og Danmarks Lejerforbund —

„Et forsøg herpå vil kun opfattes som en bestræbelse på at begunstige den ene part på den andens bekostning, ligegyldigt hvilken af de to parter man så vil protegere.“

Det vil også være et forsøg på at skabe ufred omkring en sag, som parterne har gjort det muligt for os at ordne i fordragelighed, en mulighed, vi hidtil har været foruden.“

Det er i og for sig en styg anklage, den socialdemokratiske ordfører her retter mod sig selv. Forslaget må behandles som en helhed, forsøg i anden retning er forsøg på at skabe ufred. Fra det øjeblik disse ord blev sagt her i tinget, er den nøgne sandhed, at den ærede socialdemokratiske ordfører ikke har bestilt andet end at galopere væk fra det oprindelige grundlag. Det gælder fristen for 4 år, som af Danmarks Lejerforbund opfattedes som en garanti for 4 års fred mod fortsat huslejeudligning. Det gælder indstillingen om huslejerådet, som jeg selv er betænkelig ved, men som man dengang syntes var rigtig, for forslaget blev jo fremsat af den højtærede boligminister. Den forsvandt — borte med blæsten — til fordel for boligministerielle afgørelser, som kun forelægges et udvalg og ikke det høje ting, en form for fuldmagtsregime uden om folketinget, som jeg ikke